

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.320/2020/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Kovács Kornélia Ügyvédi Iroda (Cím16, ügyintéző: dr. Kovács Kornélia ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (cím17.) felperesnek a Dr. Szénási Ügyvédi Iroda (Cím15, ügyintéző: dr. Szénási Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.015/2020/10. számú ítélete ellen a felperes által 11. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.893.973 (kettőmillió-nyolcszázkilencvenháromezer-kilencszázhetvenhárom) forint végkielégítést, 2.532.227 (kettőmillió-ötszázharminckettőezer-kettőszázhuszonhét) forint felmentési időre járó távolléti díjat, 260.000 (kettőszázhatvanezer) forint és ÁFA elsőfokú és 283.000 (kettőszáznyolcvanháromezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 325.572 (háromszázhuszonötezer-ötszázhetvenkettő) forint eljárási és 434.096 (négy százharmincnégyezer-kilencvenhat) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 1994. augusztus 15. napjától állt az alperes, illetőleg az alperes jogelődjének alkalmazásában közalkalmazotti jogviszonyban tanító munkakörben, utolsó illetménye 387.995 forint/hó volt. A felperes 2019. június 6. napjától 2019. június 9. napjáig, csütörtöktől-vasárnapig településen osztálykiránduláson vett részt kísérő tanárként tizenkét 8. osztályos tanulóval. A felperes a kirándulás első napjának estjén a kolléganőjével „férfiak társaságában” a szállás udvarán sört fogyasztott. A felperes 2019. június 7. napján éjjel a szállást elhagyva egy ismerőssel több órán keresztül sétált. Az osztályfőnökkel az eltávozást megbeszélte, aki ez idő alatt a szálláson tartózkodott. A felperes mindkét cselekményét a tanulók fokozott érdeklődése kísérte, akik a szüleiknek beszámoltak az osztálykiránduláson történetekről. A szülőkből az események felháborodást váltottak ki.

[2] Az alpereshez 2019. június 25. napján névtelen bejelentés érkezett, mely szerint a bejelentő hallomásból értesült arról, hogy a felperes és kolléganője az osztálykiránduláson „részegre itták magukat”, valamint „egyikük több éjjelre eltűnt egy akkor felszedett férfival, és hajnal 6 órakor tért vissza a gyerekek szeme láttára”. A fenntartó elrendelte az ügy kivizsgálását. Az intézményvezető és az intézményvezető helyettes 2019. június 28. napján meghallgatta a felperest és az osztályfőnököt. A felperes a meghallgatáson az igazgató azon kérdésére, hogy „ittatok-e alkoholt?” azt válaszolta, hogy „vizet ittunk”, majd azon kérdésre, hogy „Mást nem, mert én mást is hallottam, hallottam, hogy alkoholt is ittatok” a felperes visszakérdezett, hogy „kitől hallottad” mire az igazgató úgy válaszolt, hogy „névtől”. Erre a felperes elismerte, hogy „jó, egy pohár sört, senki sem tudja bizonyítani, hogy alkoholt ittunk”. Arra a kérdésre, hogy „igaz-e, hogy elmentél egy férfival” a felperes válasza az volt, hogy „igaz, este elmentem, kb. 3-4 órát voltam távol, elkéredzkedtem névtől. Milyen joggal kér engem bárki számon, hogy este mit csinállok”.

[3] Az alperes 2019. július 5. napján a felperes közalkalmazotti jogviszonyát azonnali hatályú felmondással megszüntette, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban Kjt.) 33/A. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással. A rendkívüli felmentés indokolása szerint a felperes és a kolléganője is elismerték, hogy fogyasztottak alkoholt az osztálykirándulás alatt, valamint hogy a felperes a felügyeletére bízott tanulókat magára hagyva eltávozott 3-4 órára egy ismeretlen férfival, távozási szándékát az osztályfőnökkel közölte. A felperes a magatartásával megbotrányoztatást keltett mind a szülőkből, mind a rábízott tanulókból, viselkedése pedagógushoz nem méltó. Magatartása alkalmas volt arra, hogy a pedagógus hivatás megítélését, valamint munkáltatója jó hírnevét veszélyeztesse, magatartása súlyos bizalomvesztést eredményezett a munkáltatói jogkör gyakorlójában. Az alperes a felmentés indokolásában utalt arra, hogy a felperes korábbi kötelezettségszegése miatt 2018. június 21. napján írásbeli figyelmeztetésben részesült, mely alkalommal az alperes az újabb vétkes kötelezettségszegés esetére súlyosabb munkáltatói intézkedést helyezett kilátásba.

Kereset és érdemi ellenkérelem

[4] A felperes keresetében közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 2.893.973 forint végkielégítés és 2.532.227 forint távolléti díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[5] Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperesnek nem volt lehetősége előzetesen felkészülni az iskola igazgatójával és helyettesével történt beszélgetésre. Az alperes eljárása sértette a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban Mt.) 6. § (2) bekezdésben szabályozott jóhiszemű és tisztességes eljárás elvét, mert nem adott lehetőséget a védekezésre felkészülésre, így jogait korlátozta. A beszélgetésről hiányos feljegyzés készült, mert nem tartalmazza azt a lényeges tény, hogy egy pohár alkoholmentes sört fogyasztottak el a vendéglátóval és egy régi ismerőssel. Ennek elfogyasztására éjjel 23 órakor, a pihenőidejében került sor. A felmondás indoka ezért csak részben valós. Az ismerőssel való sétára szintén éjjel 23 óra után került sor a tó partján. Az osztálykiránduláson a gyerekek nem a felperesre, hanem a kolléganőjére voltak bízva, a felperes kizárólag segítő pedagógusként, önkéntesen vett részt az osztálykiránduláson, a távollétét előre ledolgozta. Az osztálykirándulás kapcsán nem készült megbízási szerződés, nem volt veszélyhelyzeti terv, nem kapott semmilyen juttatást az iskola részéről. Mindezek azt támasztják alá, hogy az osztálykiránduláson önként, szívésségből, de pihenőidejében vett részt. A felperes kolléganője tudta, hogy elmegy sétálni, tudta a telefonszámát is, nem alakulhatott ki olyan, hogy egy nem várt esemény miatt egyedül kell helytállnia. Az alperes nem vizsgálta ki alaposan a névtelen levélben leírtakat. A felperes a távolléti díj havi összegét 361.746 forintban határozta meg arra tekintettel, hogy havi 50.000 forint illetménykiegészítésben is részesült.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozásképpen előadta, hogy a rendkívüli felmentés indoka nem a névtelen levél, hanem a felperes és kolléganője egybehangzó nyilatkozata, amelyben elismerték a kötelezettségszegést. Ez alátámasztja, hogy a felperes megsértette az 52. § c), d) és e) pontjait, a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban Nkt.) 62. §-át és az Etikai Kódex szabályait, mely a Kjt. 39. § (2) bekezdése szerinti szakmai szabálynak minősül. Így a rendkívüli felmentés indoka valós és okszerű. Az intézményben az alkoholfogyasztással kapcsolatban zero tolerancia érvényesül. A pedagógus a rábízott tanulókért teljes felelősséggel tartozik. A felperesnek munkavállalói kötelezettsége volt, hogy a rábízott tanulókkal legyen. Az osztálykiránduláson a pedagógus folyamatosan köteles a tanulók felügyeletéről gondoskodni. A felügyelethez két tanár együttes jelenléte szükséges és az, hogy azonnal elérhetőek legyenek. A felperesnek a tanulók állandó felügyelete volt a kötelezettsége, ez az időszak nem pihenőidő volt, a felperes a gyermekek felügyeletét órákon keresztül nem látta el. A felperes súlyosan megsértette a hivatásbeli etikát, magatartása pedagógushoz méltatlan. A felperes megsértette az együttműködési kötelezettségét, amikor nem volt hajlandó aláírni a meghallgatásról készült feljegyzést, ez önmagában olyan ok lehet, amely megalapozza a legsúlyosabb munkáltatói intézkedést. Felkészülésre, az érdemi védekezés elősegítésére nem volt szükség. Az összecszerűség vonatkozásában vitatta, hogy a havi 50.000 forint illetménykiegészítés beleszámítana a távolléti díjba, mert az pályázati összegből került kifizetésre.

Az elsőfokú bíróság döntése

[7] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a 2019. június 6. napjától 2019. június 9. napjáig tartó osztálykirándulás nem minősült tanulmányi kirándulásnak. A kirándulás első két napja munkanap volt, a pedagógusok szívességi cserével tették szabaddá magukat erre a két napra. A pedagógusok osztálykiránduláson való részvételét és a csütörtökön való indulást az intézmény igazgatója engedélyezte, a kiránduláson teljesített munkavégzésükért a pedagógusok külön díjazásban nem részesültek. Az elsőfokú bíróság vizsgálta az osztálykirándulás mibenlétét: megállapította, hogy míg a tanulmányi kirándulás a fenntartó által térítésmentesen biztosított, a pedagógiai program végrehajtásához kapcsolódó köznevelési szolgáltatás (a nemzeti köznevelési törvény végrehajtásáról rendelkező 229/2012 (VIII. 28.) Kormányrendelet 33. § (1) bekezdés b) pont bk) alpontja), addig az osztálykirándulás fogalmát jogszabály nem határozza meg. A tanulmányi kirándulás az Nkt. 4. § 32. pontja alapján tanítási napnak minősül, mivel tanórán kívüli foglalkozás. Az Nkt. 4. § 10. pontja tanulmányi kirándulás esetére is előírja a tanuló felügyeletét. A pedagógusok előmeneteli rendszeréről és a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény köznevelési intézményekben történő végrehajtásáról szóló 326/2013 (VIII. 30.) Kormányrendelet 33. § (1) bekezdés b) pontja alapján az Mt. 110. § (2) bekezdésben meghatározottakon túl ügyelet és készenlét rendelhető el a pedagógiai programban meghatározott tanulmányi kirándulás vagy más, nem az iskolában szervezett program megvalósításához. A (7) bekezdés alapján nem illeti meg a közalkalmazottat az ügyelet után pihenőidő, ha az ügyeletet a pedagógiai programban előírt tanulmányi kiránduláson teljesíti, továbbá, ha az ügyelet alatt nem kellett munkát végeznie.

[8] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az osztálykirándulás lebonyolításának gyakorlata a munkáltatónál nem szabályozott és adat sem merült fel arra, hogy az intézmény pedagógiai programja tartalmazza az osztálykirándulást. Utalt az Nkt. 62. § (5), (6) bekezdésére, amely alapján megállapította, hogy nem alapos a felperes azon állítása, hogy az osztálykirándulás első két napját előzőleg a szívességi csere során ledolgozta volna, az első két nap munkanap volt. Ezt követően azonban a felperes pihenőidejét töltötte, így a felperes a terhére rótt cselekményeket pihenőidejében követte el.

[9] Az elsőfokú bíróság szerint a felperes alaptalanul sérelmezte, hogy az alperes nem biztosított időt a felkészülésre a meghallgatás előtt, a válaszadás ugyanis nem igényelt külön felkészülést. Az alperes az intézményvezető és az intézményvezető-helyettes tanúvallomásával igazolta, hogy a meghallgatásról készült feljegyzésben rögzített nyilatkozatok az elhangzottak szerint kerültek rögzítésre. A felperes a feljegyzés megismerésére, esetleges megtámadására vonatkozó intézkedéseket nem tett. A felperes arra a kérdésre, hogy „ittatok-e alkoholt”, elismerte, hogy „jó, egy pohár sört”. A felperes meghallgatáson tett nyilatkozatát az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy a felperes mind az alkohol fogyasztását, mind a szálláshelyről való eltávozását beismerte. Kiskorú tanuló tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság bizonyítottan találta a felperes alkoholfogyasztását. A szállásadó tanúvallomásával ellentétben, aki úgy nyilatkozott, hogy a kirándulás első napján kínálta meg a pedagógusokat sörrel, a tanuló elmondta, hogy a szállásadó a kirándulás első két napján nem volt jelent, a harmadik napon volt ott, amikor főzött az osztály részére.

[10] A felperes 2020. június 7-én éjjel az ismerőseivel több óra időtartamban elhagyta a szálláshelyet. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes és az ismerős eltérő nyilatkozatot tett arra vonatkozóan, hogy a séta hol történt: a felperes azt nyilatkozta, hogy a tó partján, míg az ismerőse azt mondta, hogy az utca végén lévő kilátóba mentek el. A perbeli tényállás mellett azonban a szálláshely elhagyásának a ténye releváns.

[11] A meghallgatott szülők tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság tényként fogadta el, hogy a felperesnek az osztálykiránduláson tanúsított magatartása a tanulók szüleinek a felháborodását váltotta ki.

[12] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a pedagógus munkakörben foglalkoztatottak nemcsak a munkaidejük alatt, hanem azon kívül is kötelesek pedagógushoz méltó magatartást tanúsítani. E körben hivatkozott az Mt. 8. § (2) bekezdésére. Utalt a Kúria Mfv.10.098/2019/4. számú ítéletében foglaltakra, mely szerint a pedagógus munkakörben foglalkoztatottakkal szemben elvárás a hivatáshoz méltó magatartás, mely nyilvánvaló követelmény az iskolán kívül tanúsított viselkedésnél is. A felperes az alkoholfogyasztással, valamint azzal, hogy éjjel a szálláshelyről eltávozott és ezáltal az osztályfőnök egyedüli felügyeletére maradtak a tanulók, a munkaköre ellátásához elvárt bizalomnak nem megfelelő magatartást tanúsított. Jogos elvárás ugyanis mind a szülők, mind az alperes szempontjából, hogy az osztálykiránduláson résztvevő tanulók a nap 24 órájában az őket kísérő pedagógusok felügyelete alatt legyenek, mint ahogy a tanulmányi kirándulások esetén azt a jogszabály is megköveteli. Az alperesnek fontos jogi érdeke, hogy a gyermek oktatását, testi, szellemi, erkölcsi nevelését olyan pedagógusok lássák el, akik elsődlegesen érzik pedagógus hivatásuk feltétlen gyakorlását. Felperes tanítóként közbizalmat igénylő munkakörben dolgozott, azonban olyan magatartást tanúsított, amely nem volt megengedett az általa betöltött munkakörben és magatartásával sértette az alperes jó hírnevét. A felperesnek még a látszatát is el kellett volna kerülnie annak, hogy alkoholt vásárol és fogyaszt, valamint „a tanulók helyett férfiakkal tölti a pihenőidejét” az osztálykiránduláson. Az, hogy a felperes alkoholt fogyasztott és a felügyeletére bízott tanulókat magára hagyva eltávozott 3-4 órára, sértette az alperes jóhírnevét, így a felmondás indoka valós és okszerű.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[13] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést elsődlegesen kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást, másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[14] Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyításra vonatkozó szabályok, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.)

263.§, 265.§, 266.§ és a Kjt. 33/A § súlyos megsértésével járt el, mert egyrészt az alperestől nem követelte meg a rendkívüli felmentés indoka valóságának és okszerűségének bizonyítását, másrészt pedig okszerűtlen következtetést vont le. Az alperes bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Az alperesnek okirati bizonyítéka nem volt, a tanúi vagy elfogultak voltak (igazgató, igazgatóhelyettes) vagy csak közvetett hallomásból szerzett információkat tudtak elmondani, amik viszont más tanúvallomásokkal ellentétben álltak.

[15] Hangsúlyozta, hogy a felperes kísérőtanárként szabadidejében vett részt a kiránduláson saját pénzén, nem pedagógusként, hanem az osztályfőnök barátnőjeként, egyszerű kísérőként. Az osztálykirándulásokról semmilyen jogszabály nem rendelkezik, az osztályfőnök mellett többnyire szülő vagy hozzátartozó kíséri az osztályt, így képtelenség olyan elvárásokat támasztani a kísérővel szemben, mint egy szaktanárral szemben.

[16] Az elsőfokú bíróság a felperes munka- és pihenőideje kapcsán sem helytálló tényállást állapított meg. A felperesnek 2019. június 6-án és 7-én szabadnapja volt, amit saját döntése alapján használt fel arra, hogy elkísérje a barátnőjét és osztályát a kirándulásra. Az iskolától vagy az alperestől erre sem megbízást, sem pedig díjazást vagy költségtérítést nem kapott. Abban az esetben, ha a csütörtök és a péntek jogszerűen minősült volna a felperes munkanapjának, a felperes akkor is rendelkezik pihenőidejével, így a terhére rótt éjszakai séta idején a felperes a pihenőidejét töltötte. Teljességgel elképzelhetetlen, hogy az osztályfőnök és a kísérő egy négy napos osztálykiránduláson 4x24 órás - alvás, pihenés nélküli – készültségben legyen. Az alperes nem állította és nem is bizonyította, hogy bármilyen munkajogi szabály megállapítaná a folyamatos 24 órás készültséget, illetőleg tiltaná az osztálykirándulás kísérőjének, hogy a szállást elhagyja.

[17] Az alperesi igazgató tanúvallomásában pedagógiai programra hivatkozott, ami előírja, hogy mi a kötelessége egy tanárnak az osztálykirándulás során, illet a perben azonban az alperes nem csatolt be, és a pedagógiai program ténylegesen sem tartalmaz ilyen rendelkezést. Az elsőfokú bíróság ítéletében tényként rögzítette, hogy a felperes az osztályfőnökkel együtt férfiak társaságában a kirándulás első napján a szállás udvarán sört fogyasztott. A per során egyáltalán nem nyert bizonyítást, hogy akár a felperes, akár az osztályfőnök alkoholt fogyasztott volna. A szállásadó tanúvallomásában elmondta, hogy alkoholmentes sörrel kínálta meg a felperest és az osztályfőnököt. A kiskorú tanuló tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy a felperes kezében nem látott italt, nem látta, hogy ivott volna, vagy hogy ittas lett volna. Ehhez képest a faluban egy teljesen más történet terjedt el.

[18] A felperes az ismerősével való sétát elismerte, de ragaszkodott ahhoz, hogy erre szabadidejében joga volt, kiemelve azt is, hogy a gyerekek felügyeletéért az osztályfőnök volt felelős, a gyerekek biztonságban voltak, ő nem ment messze a szálláshelytől. A felperes és az ismerős tanúvallomásában ellentmondás nem volt, a szállástól 200 m-re van az a helyszín, amelyet mindketten a séta helyszínéként elmondtak.

[19] Nincs semmiféle bizonyíték sem a gyerekek, sem a szülők felháborodására. A meghallgatott szülő hallomásból szerzett információkat mondott el, amit ráadásul nem is a saját gyermeke látott, hanem ő is csak az osztálytársaitól hallott. Az újabb szülő tanúkénti meghallgatására már eljárási szabályt sértő módon utólagos bizonyítás keretében került sor, de ő se látott semmit, az információt csak másoktól hallotta. A névtelen levél egy rosszindulatú és lejárató célzatú iromány volt, az rágalmazást és becsületsértést valósított meg. A munkáltató eljárása nem volt megfelelő, mert ha valóban pártatlanul és tisztességesen akart volna eljárni és szabályos vizsgálatot akart volna lefolytatni, nem titkolja azt a felperes elől, hogy milyen ügyben akar vele beszélni. A vizsgálatot lefolytatóktól elfogulatlan vizsgálat nem volt elvárható, mert a névtelen levél szerint is féltetniük kellett a felperestől a pozíciójukat. Ezen túlmenően a vizsgálat azért sem volt megfelelő, mert a felperesen és az osztályfőnökön kívül senkit sem hallgattak meg. A meghallgatáson sem valós idejű, sem valódi jegyzőkönyv nem készült, az elhangzottak valós tartalmát az alperesi munkáltató bizonyítani nem tudta. A felperes mind a keresetlevelében, mind az eljárás során végig tagadta, hogy alkoholt fogyasztott volna. Az utólag csatolt feljegyzés valótlan tartalmú, és a felperes azt éppen a valótlansága miatt nem írta alá. A meghallgatott két tanú súlyosan elfogult volt, ezért tanúvallomásukat nem lehetett volna értékelni. A felperes soha nem tett beismerő nyilatkozatot. Hivatkozott arra, hogy az Etikai Kódex 85. bekezdése szerint névtelen bejelentés (panasz) alapján az eljárás megindítására nincs lehetőség, ezért az alperes éppen saját szabályait sértette meg, amikor névtelen bejelentés alapján indított eljárást.

[20] A felperes 2018. évi írásbeli figyelmeztetése jogszerűtlen volt, mert nem tartalmazott jogorvoslati záradékot, így a felperes nem is tudta, hogy az ellen bírósághoz fordulhatna.

[21] Az elsőfokú bíróság az utólagos bizonyítást jogszerűtlenül, a Pp. 220. § (1) bekezdésébe ütközően rendelte el a perfelvételi szakasz lezárását követően. Ha az alperes a névtelen levél kivizsgálásakor megfelelő alapossggal járt volna el, már akkor minden releváns információ a birtokába jutott volna. Az alperes saját hibájából találkozhatott új információval a tárgyaláson. Ezért nem lehet szó sem önhiba hiányáról, sem később keletkezett bizonyítékról. Sokkal inkább az valószínű, hogy az alperes érzekelte, hogy tanúi nem támasztják alá elvárt módon az alperesi nyilatkozatokat, és így próbált újabb tanúvallomásokra szert tenni. A bíróságnak az alperesi indítványt a Pp. 276. § (4) bekezdés a) pontja alapján el kellett volna utasítania. A bíróság az utólagos bizonyítási indítvány engedélyezésével az eljárási szabályokat megsértette, szabálytalanságával pedig az alperesi képviselőt támogatta. Egyéb eljárásjogi hibákra is hivatkozott: a Pp. 292. § (2) bekezdésének sérelmére a tekintetben, hogy a bíróság a hallgatóságot nem tüntette fel név szerint három tárgyalási jegyzőkönyvben sem, a Pp. 6. § és 110. § sérelmére, mert a bíróság hosszú időn át nem intézkedett a névtelen levél beszerzéséről, és a Pp. 237. § sérelmére, mert az egyenlő bánásmód követelménye felmerült a felperes részéről, de a bíróság nem nyilatkoztatta a felperest, hogy ezt kereseti követelésként kívánja-e érvényesíteni, így ebben a témában semmilyen bizonyítás nem folyt.

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonyának rendkívüli felmentése kizárólag az abban foglalt indokokon alapult: a felperes

és az osztályfőnök meghallgatáson tett alkoholfogyasztással kapcsolatos beismerő nyilatkozatán, valamint azon a tényen, hogy a felperes a gyermekek felügyeletét a késő esti órákban több órán keresztül nem látta el, őket magukra hagyva 3-4 órára eltávozott egy férfival. A felperes munkaidejében vett részt a kiránduláson csütörtökön és pénteki napokon, az iratokhoz csatolt bérjegyzék tanúsítja, hogy a felperes részére illetménye kifizetésre került. Az iskolaigazgató tanú meghallgatása igazolta, hogy mindkét pedagógusnak a munkavégzési kötelezettsége volt a 14 éves gyermekek együttes jelenlétükben történő felügyelete. Nem valós azon fellebbezési hivatkozás sem, hogy a gyermekeke felügyeletéért kizárólag az osztályfőnök volt a felelős.

[23] Az alkoholfogyasztás tényét a felperes a meghallgatásakor bizonyítottan elismerte, amelyet az osztályfőnök is megerősített. A tanúvallomásokból megállapítható, hogy a diákok is tudomással bírtak az alkoholfogyasztásról. Az alperes igazolta az alkoholfogyasztás tényét, valamint azt, hogy a gyermekek felügyeletéért a felperes is felelős volt, mellyel a felperes a hivatkozott séta alatt felhagyott, holott a gyerekek két tanár együttes felügyeletére voltak bízva a kirándulás teljes időszaka alatt, mely kifejezett munkáltatói elvárás is volt. A bejelentés névtelen jellege nem volt akadálya annak, hogy az alperes vizsgálatot folytasson le. A meghallgatás nem igényelt semmilyen előzetes felkészülést. A felperes már azelőtt megtagadta a feljegyzés aláírását, hogy megismerte volna annak tartalmát. A felperes többszöri telefonhívás ellenére sem jelentkezett az alperesnél, amely együttműködési kötelezettséget súlyosan sértő magatartásnak minősült, mely önállóan is megalapozhatná a munkáltatója bizalomvesztését és lehetetlenné tenné a közalkalmazotti jogviszony fenntartását. Az a körülmény, hogy a felperes a meghallgatásról készült feljegyzés aláírását többszöri munkáltatói felhívás ellenére megtagadta, nem szolgálhat számára előnyként arra, hogy a bizonyított tényeket megcáfolhassa.

[24] Hivatkozott az Nkt. 1. § (1) bekezdésére, a 62. § (1) bekezdésére, valamint idézte a Nemzeti Pedagóguskar Etikai Kódexének több etikai normáját. Állította, hogy felperes az Nkt.-ban, a Kódexben és a munkaköri leírásban előírt szabályokat súlyosan megszegte, pedagógushoz méltatlan magatartást tanúsított. Előadta, hogy a 8. osztály kirándulása tanítási idő alatt valósult meg iskolai szervezésben, 12 gyermek volt a két pedagógusra bízva. A felperes bizonyítottan kísérotanárként, munkaidőben vett részt a kiránduláson, illetménye részére megfizetésre került, kötelessége volt a rábízott gyermekek felügyelete, a táborban lévő folyamatos jelenlét, rendelkezésre állás. A pedagógusnak a hivatásához méltó magatartás tanúsításának követelményébe beletartozik az is, hogy ne csak az iskolán belül a tanórán, hanem azon kívül és a magánéletében is olyan magatartást tanúsítson, amely a gyermekekre, tanítványokra kedvező, jó irányú nevelő hatással van. Az alkoholfogyasztás, az éjszakai eltávozás azonban a fenti kötelező jogszabályi és etikai normákat súlyosan sérti, súlyos kötelezettségszegésnek minősül. E körben utalt arra, hogy a pedagógus munkakört ellátó közalkalmazottak magatartásával szemben az átlagoshoz képest magasabb szintű elvárások érvényesíthetőek, oktató, nevelő tevékenysége miatt viselkedése a tanórákon vagy az iskola falain kívül is mintaértékű kell, hogy legyen. E tekintetben hivatkozott a Kúria Mfv.II.10.706/2010/4. számú döntésére.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

[25] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alapos.

[26] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a) - d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[27] A fellebbezés elbírálásakor alkalmazandó 2021. január 1-től módosult Pp. 371. § (1) bekezdés a) - d) pontjai szerint a fellebbezésben – a beadványra vonatkozó alaki kellékek mellett – fel kell tüntetni a fellebbezéssel támadott ítélet számát, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, és azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait a fél által megjelölt jogszabálysértések szabják meg (BDT2019.4084).

[28] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésben előadott jogszabálysértések alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét. A felperes anyagi és eljárásjogi felülbírálatot egyaránt kért.

[29] A másodfokú bíróság a tényállást az alábbiakkal egészíti ki: a felperes és az osztályfőnök a 2019. június 6-tól június 9-ig, csütörtöktől vasárnapig tartó osztálykiránduláson 12 nyolcadik osztályos gyermek, és az osztályfőnök keresztfiának felügyeletét valósította meg. Az osztálykirándulás nem szerepelt a nevelési és pedagógia programban, a szállásadó hívta meg az osztályfőnököt és a gyerekeket ingyen szállást biztosítva, cserébe azt kérte, hogy a gyerekek készítsenek rajzokat. Az alperes ügyeletet, készenlétet, rendkívüli munkavégzést az osztálykirándulás idejére nem rendelt el, szabályokat nem írt elő a tanítók magatartására nézve. A felperes meg nem határozható napon a késő esti órákban egy pohár sört fogyasztott, és 2019. június 7-én, amikor a gyermekek a szálláson tartózkodtak, 23 órától sétált egy ismerőseivel a szállás közelében olyan távolságra, hogy hívás esetén vissza tudjon térni időben. Előzőleg az osztályfőnökkel megbeszélte, hogy elmegy sétálni, az osztályfőnök azzal egyetértett. Az osztályfőnök a felperes távolmaradásának ideje alatt is ellenőrizte a gyerekeket, azok nem voltak felügyelet nélkül. A felperes hajnal kettő óra körül tért vissza a sétáról.

[30] Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes a csütörtöki és pénteki napon munkaidőben volt, ezt követően azonban pihenőidejében biztosította a gyerekek felügyeletét. A felek között nem volt vitatott a fellebbezési eljárás során, hogy a felperes hétvégén és az esti órában pihenőidejét töltötte, csupán az, hogy csütörtökön és pénteken munkaidőben vett részt a kiránduláson.

[31] A másodfokú bíróság megítélése szerint a perben releváns kérdés volt annak megítélése, hogy a felperes pihenőidejében követte el a kifogásolt cselekményeket vagy sem, mert a pedagógustól, mint minden munkavállalótól más várható el munkaidejében és pihenőidejében. A munkaidőn belül az is lényeges szempont, hogy az ügyeletnek minősül-e, mert abban az esetben a közalkalmazott a Kjt. 2.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó Mt. 110.§-a szerint meghatározott helyen való tartózkodásra és rendelkezésre állásra köteles, vagyis szükség esetén köteles munkavégzésre.

[32] A 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet 33. § (1) bekezdés b) pontja szerint az Mt. 110. § (2) bekezdésében meghatározottakon túl ügyelet és készenlét rendelhető el a pedagógiai, nevelési programban meghatározott tanulmányi kirándulás vagy más, nem az óvodában, iskolában, kollégiumban szervezett program megvalósításához. A 33.§ (2) bekezdése előírja, hogy az ügyeletért és a készenlétért a munkavégzésre való rendelkezésre állás és a rendkívüli munka díjazását is magában foglaló átalánydíjazás illeti meg a közalkalmazottat. A (3) bekezdés szerint ha a pedagógus, feltéve, hogy a munkaidő-beosztásból más nem következik - a pedagógiai programban meghatározottak szerint tanulmányi kiránduláson vagy más, a pedagógiai, nevelési programban meghatározott, nem az iskolában, kollégiumban, óvodában szervezett programon vesz részt, munkanapon tizennégy órától másnap reggel hat óráig, heti pihenőnapon és munkaszüneti napon nulla órától huszonnégy óráig tartó időszakban ügyeletet teljesít. Az ügyelet idejéből huszonkettő órától másnap reggel hat óráig tartó időszakból a ténylegesen munkavégzéssel töltött időt (a továbbiakban: mérhető időtartamú munkavégzéssel járó ügyelet), a reggel hat órától huszonkettő óráig tartó időszaknak pedig a teljes időtartamát (a továbbiakban: nem mérhető időtartamú munkavégzéssel járó ügyelet) - ha e rendelet másképp nem rendelkezik - be kell számítani a rendkívüli munkavégzés idejébe. E rendelkezésektől a kollektív szerződés, ennek hiányában a munkáltató a közalkalmazott javára eltérhet.

[33] A felperes hivatkozásával szemben a 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet 33.§ (3) bekezdése lehetővé teszi a 24 órás ügyelet előírását a tanulmányi kirándulás idejére, ilyen azonban a perbeli esetben nem történt. A perbeli osztálykirándulás nem minősült tanulmányi kirándulásnak, és egyéb foglalkozásként sem szerepelt a nevelési, pedagógia programban. Az alperes ügyeleti időt, készenlétet, rendkívüli munkaidőt az osztálykirándulás csütörtöki és pénteki munkaóráin túl nem rendelt el. Mindezek alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a csütörtöki és pénteki nap törvényes munkaidőnek megfelelő része tekinthető munkaidőnek, a szívességi cserének a munkaidő számítására nem volt relevanciája, a felperes munkavégzésre való beosztása a törvényes munkaidőn belül elrendelhető volt. Ezzel szemben jelentősége volt annak, hogy az alperes miként rendelkezett az osztálykirándulással kapcsolatban, melyre nézve nem rendelt el rendkívüli munkavégzést, ügyeletet és készenlétet, vagyis azon a pedagógusok a csütörtöki és pénteki munkaidőt meghaladóan szabadidejükben, pihenőidejükben vettek részt azzal, hogy önként vállalták a gyermekek felügyeletét.

[34] Az alperes az osztálykirándulás idejére magatartási szabályokat sem írt elő. Ennek azért van jelentősége, mert a Kjt. 2.§ (3) bekezdés folytán alkalmazandó Mt. 8.§ (2) bekezdése szerint a munkavállaló munkaidején kívüli magatartásának korlátozása esetén a korlátozásról a munkavállalót írásban előzetesen tájékoztatni kell. A Kjt. 39.§ (2) bekezdése előírja, hogy a közalkalmazott a munkaköri feladatait a közalkalmazotti jogviszonyra vonatkozó szabályoknak, az egyéb szakmai szabályoknak és szokásoknak, valamint a munkáltató utasításainak megfelelően, a közérdek figyelembevételével látja el. 1996. április 26-ig a jogszabályhely azt az előírást is tartalmazta, hogy munkahelyén kívül is köteles a közalkalmazotti jogviszonyhoz, munkaköréhez és beosztásához méltó magatartást tanúsítani. Az 56/1994. (XI. 10.) AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kjt. 39. § (2) bekezdés második mondata alkalmazásánál alkotmányos követelmény, hogy a közalkalmazott munkahelyen kívüli közalkalmazotti jogviszonyához méltatlan magatartása munkaköre vagy beosztása ellátására lényeges és valóságos, közvetlen kihatással legyen és az az alkalmazója érdeksérelmével járjon. A határozat indokolásában az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy „tagadhatatlan azonban, hogy létezik olyan közalkalmazotti kör, amely körben alkotmányosan indokolt a korlátozás (pl. pedagógusok, akik nemcsak iskolai oktató munkájukkal, hanem egész személyiségükkel nevelnek)”. Az elmondottak alapján a másodfokú bíróság szerint a pedagógus a szabadideje terhére megvalósult osztálykiránduláson is köteles – külön írásbeli korlátozás nélkül – az Nkt. 62.§ (1) bekezdés d), e) és q) pont szerinti magatartás tanúsítására. A felperesnek, mint tanítónak a szabadidejében önként vállalt osztálykiránduláson is olyan magatartást kell tanúsítania, hogy előmozdítsa a gyermek, tanuló erkölcsi fejlődését, a közösségi együttműködés magatartási szabályainak elsajátítását, és törekedjen azok betartatására, egymás szeretetére és tiszteletére, a családi élet értékeinek megismerésére és megbecsülésére, egészséges életmódra nevelje a gyermekeket, tanulókat, a hivatásához méltó magatartást tanúsítson. Ugyanilyen szabályokat tartalmaz a Nemzeti Pedagógus Kar Etikai Kódexe is. A felperes a saját vállalása alapján a tanulók felügyeletére ugyancsak köteles volt.

[35] A másodfokú bíróság szerint a felperes a fenti szabályokat nem szegte meg. A vizsgálat alapjául szolgáló névtelen levél tényállítása az volt, hogy a felperes és az osztályfőnök „részegre itták magukat” és a felperes „éjjelre eltűnt egy akkor felszedett férfival és hajnal 6 órakor térjen vissza a gyerekek szeme láttára”. Ezen állítások valótlank voltak. Ehhez képest a felmondás indoka is más, a névtelen levélhez képest kisebb súlyú kötelezettségzegéseket tartalmaz, úgymint: A felperes a kirándulás első napjának estéjén a kolléganőjével „férfiak társaságában” a szállás udvarán sört fogyasztott, a felperes 2019. június 7. napján éjjel a szállást elhagyva egy ismerőisével több órán keresztül sétált.

[36] A felperes az első felmondási indokot vitatta, a másodikat elismerte, csak nem találta okszerűnek. A másodfokú bíróság szerint helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes egy pohár sört fogyasztott, annak időpontját és körülményeit ugyanakkor tévesen állapította meg, a sörfogyasztás napja és mikéntje nem volt megállapítható. Az egy pohár sör fogyasztása a felperes meghallgatásán való elismerésén és az eset összes körülményének helytálló értékelésén alapult. Az intézményvezető és az intézményvezető tanúvallomása igazolta, hogy amikor megkérdezték tőle, hogy alkoholt fogyasztott-e, a felperes úgy nyilatkozott, hogy egy pohár sört. A felperesi hivatkozással szemben a tanúk elfogultságára adat nem merült fel, önmagában az sem minősül ilyennek, hogy a névtelen levél a felperes és a tanúk kapcsolatára nézve ellenséges szándékot

feltételezett. A tanúvallomások ellentmondásmentesek voltak, az abban foglaltakat a felperes saját személyes előadása is megerősítette. A felperes ugyanis a 10. számú jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy „mivel a meghallgatás nem nyugodt körülmények között zajlott, ezért végiggondolva később merült fel a sör alkoholmentességének a kérdése”. Ezzel a felperes maga is elismerte, hogy a meghallgatáson a sörfogyasztást bevallotta. Mindezek alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes egy pohár sör fogyasztását elismerte.

[37] A meghallgatott tanúk vallomásából ugyanakkor nem állapítható meg, hogy a felperes az egy pohár sörön kívül más alkoholt fogyasztott volna, de azt sem, hogy a sörfogyasztást a tanulók látták volna. Lényeges körülmény, hogy a sörfogyasztásra az éjjeli órákban, a felperes pihenőidejében került sor, amikor a tanulók a szálláson tartózkodtak. Ellenben azt, hogy a sörfogyasztás melyik napon történt és hogy férfiak társaságában valósult volna meg, a bizonyítási eljárás adatai nem igazolták. Egyik tanú sem támasztotta alá, hogy a felperes maga saját részre alkoholt vásárolt volna, vagy hogy a felperes alkoholt fogyasztott volna, a kezében nem láttak italt, ittas befolyás nem volt rajta tapasztalható. A tanúk jelentős része hallomásból értesült a tanárok magatartásáról. Konkrétan arra, hogy a felperes alkoholt fogyasztott volna, egyetlen tanú sem tudott nyilatkozatot tenni. Az egyedüli releváns bizonyíték, hogy a felperes maga ismerte el a vizsgálat alkalmával, hogy egy pohár sört fogyasztott. A másodfokú bíróság a fenti körülmények figyelembevételével úgy ítélte meg, hogy a felperes pihenőidejében, az éjjeli órákban, a tanulók által nem látott módon történt egy pohár sör fogyasztása nem valósítja meg az alperes által állított pedagógushoz méltatlan magatartás tanúsítását.

[38] A másik felmondási indokkal kapcsolatosan megállapítható, hogy a felperes június 7-én 23 órakor hagyta el a tábor helyszínét és hajnal 2-ig volt távol, amikor ismerőseivel sétált. A felperes a távolmaradását előzetesen egyeztette a tanár kollégájával, aki ahhoz hozzájárult. A felperes elérhető helyen tartózkodott, nem távolodott el a szállástól, olyan közelségben volt, hogy szükség esetén bármikor vissza tudott érní. Ezt igazolja tanú3 tanúvallomása. A gyermekek felügyelete teljes mértékben biztosított volt, az osztályfőnök a gyerekeket ellenőrizte, felügyelte. Azért van két tanár megbízva a gyermekek felügyeletével, hogy ketten együttesen lássák el a gyerekek 24 órában történő felügyeletét, ezért a felperes eljárása nem sértette meg a magatartási szabályokat, a felperes a haladéktalan rendelkezésre állást is biztosította. A felperes pihenőidejében az egy pohár sör fogyasztása, illetőleg a séta egy ismerőseivel a szálláshoz közeli helyszínen nem minősül olyan magatartásnak, amely a pedagógus hivatás elveit sértette volna, vagy egyébként erkölcstelennek minősült volna, illetve a gyerekek felügyeletét veszélyeztette volna.

[39] Az alperes alaptalanul hivatkozott az együttműködési kötelezettség megsértésére, ez ugyanis a felmondás indokában nem szerepel. Ugyancsak irreleváns az elsőfokú bíróság által megállapított szülői és tanulói felháborodás, ha annak nincs valós alapja. Önmagában az, hogy a megállapítható tényeken túl a községben milyen pletykák terjedtek el, a perben jelentőséggel nem bír. A névtelen levélhez képest nem volt megállapítható, hogy a felperes lerészegedett volna, illetőleg, hogy ismeretlen férfiakat szedett fel. Ehhez képest csak az volt megállapítható, hogy a felperes pihenőidejében, az éjjeli órákban a szálláson egy pohár sört fogyasztott, melyre nem a gyerekek jelenlétében

került sor, azt a gyerekek nem látták, valamint, hogy az egyik ismerőseivel sétált a szálláshoz közel. Így sem a gyerekek felügyelet nélkül hagyása, sem az olyan mértékű alkoholfogyasztás nem volt bizonyított, ami a méltatlan magatartást alátámasztotta volna.

[40] Nem a szülők és a szülői tanúvallomásokban hivatkozott bolti pletykák alapján kell megítélni azt, hogy a felperes méltatlan magatartást tanúsított-e, és magatartásával bizalomvesztést okozott-e, hanem a valós tények, a jogszabályok, utasítások és egyéb szakmai szabályok, valamint az általános társadalmi közmegítélés alapján. Figyelemmel a felperesnek az alperesnél, illetve az alperes jogelődjénél fennálló 25 éves közalkalmazotti jogviszonyára, és arra, hogy az alperes a legsúlyosabb, szankciós jellegű jogviszony megszüntetési móddal azonnali hatállyal, végkielégítés és felmentési idő biztosítása nélkül szüntette meg a több évtizede fennálló közalkalmazotti jogviszonyt, az alperesnek különös gonddal és körültekintéssel kellett volna eljárnia a jogviszony megszüntetés feltételeinek vizsgálata során. Az alperes ezt a körültekintést nem tanúsította. Az osztálykirándulásra az alperes nem írt elő ügyeletet, készenlétet, nem állapított meg magatartási szabályokat, a hivatásához méltó magatartási szabályokba a felperes viselkedése nem ütközött.

[41] Az alperes által hivatkozott EBH2018.M.8. számú jogeset tényállása eltérő volt, a hivatkozott esetben a pedagógus a közösségi oldalon rasszista megnyilvánulásokat tett. E jogeset jelen ügyre nem irányadó.

[42] Az alperes által közölt rendkívüli felmentés a Kjt. 33/A.§ (1) bekezdés a) pontjának nem felelt meg, a felperes közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben nem szegte meg. A felperes a felmentésben kifogásolt cselekményeket a pihenőidejében követte el, de a jogszabályhely b) pontjában foglalt feltételek sem valósultak meg: a felperes nem tanúsított olyan magatartást, amely a közalkalmazotti jogviszony fenntartását lehetetlenné tette volna.

[43] A felperes egyébiránt alaptalanul kifogásolta az írásbeli figyelmeztetés jogellenességét a jogorvoslati záradék hiánya miatt. Az Mt. 22.§ (5) bekezdése előírja, hogy a munkáltató az egyoldalú jognyilatkozatát az e törvényben meghatározott esetben köteles írásban indokolni és az igény érvényesítésének módjáról, és ha az elévülési időnél rövidebb, annak határidejéről a munkavállalót ki kell oktatni. A határidőről való kioktatás elmulasztása esetén hat hónap elteltével az igény nem érvényesíthető. Az Mt. 287. § (1) bekezdés c) pontja szerint a keresetlevelet a munkáltatói jognyilatkozat közlésétől számított harminc napon belül kell előterjeszteni a munkavállaló kötelezettségszegése miatt alkalmazott jogkövetkezménnyel. A 2018. június 21-i írásbeli figyelmeztetés valósága így jelen perben már nem volt vizsgálható.

[44] A jogellenes rendkívüli felmentés folytán az alperes az Mt. 82.§ (3) és (4) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes által követelt végkielégítés és felmentési időre járó távolléti díj összegét. A felperes havi illetménye a jogviszony megszüntetését

megelőzően az alábbi volt: 301.445 forint alapilletmény, 36.540 forint osztályfőnöki pótlék és 50.000 forint munkáltatói döntésen alapuló – garantált illetményen felüli – illetményrész, melyet az alperes szakmai megvalósító feladatkör ellátásáért állapított meg a felperes részére 2019. február 1-től 2020. december 31-ig terjedő időtartamba. Az elsőfokú eljárásban az alperes vitatta az 50.000 forint illetményrész távolléti díjba való beszámításának jogszabályi lehetőségét arra tekintettel, hogy annak fedezetét pályázati pénzből biztosították. A másodfokú bíróság szerint a keresetkiegészítést az Mt. 148. § (1) bekezdése, az Nkt. 65.§-a, valamint a Kjt. 80.§ (2) bekezdése és a 77.§ (1) bekezdése szerint a távolléti díj számítása során figyelembe kellett venni.

[45] A felperes jogellenes utólagos bizonyításra való hivatkozása megalapozatlan volt. A Pp. 220. § (1) bekezdés a) pontja szerint a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően a fél az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig akkor terjeszthet elő további bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítékot, ha az a keresete, ellenkérelme alapjául hivatkozott tény bizonyítására vagy ellenbizonyítására szolgál, feltéve, hogy az utóbb keletkezett vagy arról önhibáján kívül utóbb szerzett tudomást. A felperes az önhiba hiányát abban látta, hogy az alperes a szükséges vizsgálatot nem folytatta le. A másodfokú bíróság szerint azonban sürgősségű volt a vizsgálat lefolytatása akkor, amikor a felperes elismerte az egy pohár sör fogyasztását, és azt csak utólag, a perben vitatta. Kiskorú tanú10 közvetlen ismeretéről és így tanúvallomásának szükségességéről az alperes a meghallgatott tanúk vallomásából értesült.

[46] A felperes egyéb eljárásjogi kifogásai is alaptalanok voltak, nem volt olyan eljárási szabálysértés ami megállapítható lett volna, illetve az ügy érdemi eldöntésére kihatott volna. A hallgatóság név szerinti rögzítésének a jegyzőkönyvben nincs jogszabályi alapja, az érdemi tárgyalási szakban a bíróság a névtelen levél beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványnak helyt adott, e tekintetben a felperest semmilyen sérelem nem érte, valamint a jogi képviselővel eljáró felperes a perfelvételi szakban az egyenlő bánásmód sérelmére vonatkozó jogállítást nem tett.

[47] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetnek helyt adott.

Záró rész

[48] A pervesztes alperes a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes költségeinek megtérítésére. Az első-, és a másodfokú perköltség összege a felperes költségfelszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 2.§-án, 4/A.§ (1) bekezdésén alapul.

[49] Az eljárási és a fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban Itv.) 39.§ (1) bekezdésén és 46. § (1) bekezdésén alapul. Az alperes az Itv. 5.§ (1) bekezdése alapján személyes illetékmentes, ezért a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt eljárási és fellebbezési illetéket a Pp. 95.§ (1) bekezdése alapján a Magyar Állam viseli.

[50] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[51] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2021. március 2.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

bíró

dr. Kulisity Mária s.k.

előadó bíró